

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

8. Bos datus pauperibus, illico compensatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

manibus reliquisset, sibi ipsi risum faciebat, nihil minus quam de tradendo pecore cogitans. Instabant Natalitia, & qui à conuiuio erat, Franciscum nostrum, ut de boue emendo ageret, commonebat: ipse autem iam emptum eum esse dicebat. Ventum erat ut iam singulis praescinderentur portiones suae, & vestigium bouis necdum apparebat, & Franciscus venturum eum assueuerat. Pridie igitur, natiuitatis praesentibus in hospitali fratre nostro, & altero Francisco de Cueuas familiari suo, cum pluribus alijs, bos ingens & omni ex parte bonus ad mensam, tanquam in propriam peneirat sine ductore domum. Vidit, & subito, ipsissimus ille est, inquit, noster Franciscus, emi illum, & pretium solui, ligare, mactate, diuidite. Venit autem & infidelis ille rusticus, multo post tempore, anhelus totus, & multa super profugo suo boue queritans. Ad primum autem F. Francisci colloquium compunctus usque ad cor, abiicit se coram in genua, sinistrae suae intentionis accusator factus, & ut delictum sibi remitteretur, supplex precator instituit; confessusque est is, qui tum aderant, quomodo, cum primo diluculo istius diei egressus est ad opus suum, bos iste, qui alioquin mansuetissimus erat, Complutum versus sese arripisset. Quem toto nisu insequutus nullatenus assequi potuisset, ad quem Fr. Franciscus conuertens sese pacifice, & super caput humiliantis se, & reatum suum publicantis manum imponens. Quid amice, hoccine igitur tibi in animo erat? festina igitur ad templum, & ostende re puerulo IESU, ut istam tuam iniquitatem propitius tibi, ut petis, remittat, mit autem & ipse pro gratia illa, & pro tam insigni providentia suae symbolo gratiam Deo relaturus. Unde factum est, ut quotquot ibi reperti sunt, noua admiratione ac stupore corripenterentur.

VIII.

Addam hic domesticum ac simile de boue, longèque lucentius exemplum. P. Andreas Ouyedus, qui anno 1579. sanctissimè vitam finijt in Salembri, à Iulio III. Pontifice in Patriarcham successus, ab vniuersa gente Goana verè sanctus & vir Apostolicus habitus, praeter ardentissimum zelum animarum, erga pauperes praecipua fuit charitate. Aliquando ita omnia in illo profuderat, ut nihil omnium, quod daret, superesset, praeter vnicum adeò bouem, qui ei erat, ad sacra ornamenta deportanda, pernecessarius, si quando ex vno loco ad alium erat proficiscendum. Quia tamen viscera eius pati non poterant, ut miseros egentes oculis aspiceret, eum ipsum clitellarium bouem mactari iussit, atque in pauperum escam distribui. Adfuit tum illi, qui hęc ipsa postea de eo est testatus, monuitque: ne iumentum adeò necesse.

cessarium occidi sineret. Huic Ouyedus respondit: *Sine, fili, eum, cedi atq, distribui: quippe cras mane Deus alium bouem providebit.* Vaticinio euentus respondit. Intellexit enim nobilis quidem Patris charitatem pariter ac necessitatem, tantoque benignissimæ liberalitatis in pauperrimo Patriarcha exemplo permotus, ad eum quadraginta boues, pecudésque alias octoginta, præter alium com meatum, misit; quibus inopinato auctus, in plures potuit alendos esse liberalis.

Sic Deus submisit, nõ tantum homini Religioso, sed etiã omnis generis hominibus extra Religionem degentibus, per Religiosum, festiuas epulas. Et quod mirum est, qui ad eum confluebant, nõ ad dandam, sed ad accipiendam eleemosynam confluere videbantur; cum tamen non accipiendi, sed dandi animo uerent, qui non ipsi erant indigentes. Illud etiam illustre est. Compluti erat quidam pius ac copiosus mercator, Matthæus Pontanus, apud quem acceptas eleemosynas Franciscus deponere solebat, ut reciperet, si proximi id indigentia postularet. Quodam difficili año, & penuria rerum ingenti pressis hominibus nosocomioq; infirmis redundante, tantum à thesaurario suo argenti acceperat, ut nõ solum fiscum proprium exhauriret, verum etiam mutuum à mercatore peteret, fide Pueri IESV, in cautionem accepti, datã. Omnia mercator in rationes inferebat diligentissimè. Tandem reperit se Franciscus millenorum ducatorum debitorem; nec teritus, in dies debita augebat, mercatorque petenti diu dabat; donec, mala cogitatione animum subeunte, vnde soluendo esset, caput dubitare. Redeunti ergo atque iterum petenti Francisco dixit: Vnde tot nomina expunges, Frater? quis tibi tantam pecuniã summam promisit? Nemo, inquit, Franciscus, sed habeo bonum fideiussorem Puerum IESVM; qui me non deseret. Hoc responsum ubi ad amicos retulit mercator, derisui habitus est, ut qui se verbis sineret lactari, propriamque familiam ac liberos in extremam conijceret necessitatem, eique argentum suum concederet, cui, præter peram, fundus nullus erat. His talibus sarcasmis exacerbatus Matthæus, redeunti, pro mutuo, Francisco, negauit se deinceps quidquam daturum; datis utique iam abunde depauperatum despoliatumque. Abijt vacua manu Franciscus, & Pueri IESV necessitatem suam exposuit, à quo missus est, aliũ patronum quærere. Quæsivit, & inuenit alium mercatorem.

IX.

In l. 2. c. 4.
vita Fran-
cisci à Pue-
ro IESV.